

Диана Енчева

С устни...

Заведе ме до дебрите на страст.
Такава, непозната. В своята цялост
душата ми простенваше в екстаз
в насладата си гърчеше се тялото.

На струйки се разливаше възбуда.
Очите ми тъмнееха в несвят.
На себе си ли бях или бях луда?
Дали не бях във нереален свят?

Дори и времето замря за кратко.
Заслушано във пулса ни, бе спряло.
Не можех да повярвам колко сладко
е с устни да ме обладаваш цялата...

Когато от страстта си се свестих,
когато в себе си аз пак се върнах
звучаха в мене музика и стих...
...Целунах те и те прегърнах.

КРАЙ

© Диана Енчева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6707>]